

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 43. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1847_896A-txt-shoot-idm3604/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det voldte hun alt, fru Ingeborg,
 Etig Marfkes Bio hin pryde*),
 Hun lagde med Ranild op det Raad,
 Kong Erik det maatte fortryde.
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

Ung Ranild, han var hendes Søsterfen,
 Han tjende Kong Erik saa ildt,
 Han sagde for ham om Hjort og Hind,
 Hvor de lob i Skoven saa vilde.
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

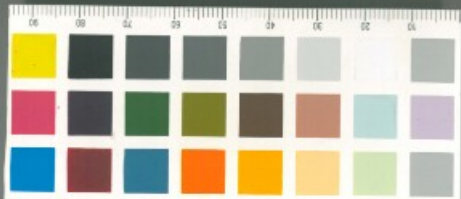
„Dg jeg vil vise eder Hjort og Hind,
 De flokkes spille i Lande,
 Min Herre, for Lyft og Lidofordrie,
 J ride med Kaffe**) og Mynde!-
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

De hidse' Hjort, og de hidse' Hind,
 Dg rasken Naa med Stykke,
 De jagede dem den Dag saa lang,
 Til Nat faldt paa med Merke.
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

Det meldte da Kong Erik brat,
 Han hued til saa ildt:
 Nu hjælpe Gud og Sanct Oiertrud!
 Vi ere paa Stier vilde.
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

Alt som han stod og saae sig om
 Imellem Buske tykke,
 Et lidet Haas da blev han var,
 Med Jld og Lys af Slugge***).
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

*) pryde. **) Smaaahunde. ***) Kihuller.

Kong Erik gik sig i Huset ind,
 Han vilde der Lyften friske,
 Og han fandt der saa oven en Mo,
 Som man vilde Dine paa fiske.
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

Han slog om hende med Lyst sin Arm,
 Saa blidelig monne han smile:
 „Dg her J det, min skonne Jomfru,
 Her lyfter mig helst at hvile.“
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

Det soared igjen den saure Mo,
 Saa hjertelig da hun loe,
 „Hortseer J først, min arde Drot,
 Fru Ingeborgs Vre og Tro!
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

J soare og for hver delig Mo,
 Med saure Dro bedaaeret,
 J har ved Vre og Rygte stidt!
 Det brister, som længe har baaret.“
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

„Veed J saa meget, min skonne Jomfru,
 Da vide J sifferlig mere,
 J sigt, hvorlange jeg leve skal!
 Jeg byder eder Guld og Vre.“
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

Det soared da den skonne Jomfru,
 Hun talde ei meget længer:
 Saamen, det er lau en liden krog,
 Som eders Sværd paa hænger.
 Og nu staaer Landet udi Vaade.

